

EVEY LYON

STOJÍ ZA

pokus

BARONET

Stojí za pokus

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Evey Lyon

Stojí za pokus – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STOJÍ ZA
pokus

STOJÍ ZA *pokus*

LAKE SPARK 2

EVEY LYON

 BARONET

O KNIZE

April nemůže baseballovou hvězdu Spencera Crewse ani vystát, a přesto je jeho návrh největším točeným míčem jeho kariéry...

Vytvořit si určitý druh videonahrávky s mým ne-
přítelem – který je čirou náhodou všeobecně milo-
vaným hráčem baseballu – nebyl zrovna okamžik,
na který bych byla hrdá, ale vinu za to přičítám alko-
holu nebo možná Spencerovu úsměvu tři vteřiny
předtím, než naše oblečení skončilo na podlaze před
omylem na jednu noc. Řekl, že to video smazal, což
byl důvod, proč jsem nečekala, že mi ten blbec o pár
měsíců později naruší rande sdělením, že máme pro-
blém. Jeho navrhované řešení spočívá v tom, že se
vyhneme médiím pobytem v úkrytu jeho domu u je-
zera, a já hloupě souhlasím.

Než se naděju, zírají na mě dvě mrňavá očka.

Jo, zjišťuju, že Spencer je potají sexy svobodný tá-
ta roztomilé holčičky. A to není jediný dějový zvrat,
protože městečko u jezera jako by nás sblížovalo –
všechny. Spencerovy a moje hádky vyšumí a naše po-
hledy jsou čím dál delší. Povídáme si, jako by na tom
záleželo, a prohlížíme si navzájem svá těla. Působí

to, jako bychom se ztratili ve vlastním malém světě. A nakonec už si nejsem jistá, jestli je to Spencer, nebo já, kdo se nás snaží přesvědčit, že by to možná stálo za pokus...

Spencer a April vnáší klábosení a šmrnc do tohoto příběhu o přeměně nepřátel v milence, o svobodném tátovi a úplně úchvatném nuceném sblížení. Stojí to za pokus je druhá kniha ze série samostatných příběhů Lake Spark. Pro milovníky maloměstských romancí s nádechem sportu.

Plié, arabesque, jeté. *A taky* mi přes okraj sklenky šplíchá šampaňské.
No aha. Další doušek.

Cívím na napůl snědený sloup piškotového dortu s jahodami, který na mě volá z vedlejšího stolu. Udělala bych polevu trochu jinak, ale copak si můžu dovolit kritizovat nejlépe hodnocený hotel v Lake Spark ve státě Illinois?

Jsem jen kamarádka, kterou opustil snoubenec, a teď je ze mě šestadvacetiletá ženská, co odešla z práce v oboru účetnictví, protože, no, nebyla nic pro mě. Raději popadnu skoro prázdnou láhev šampaňského a naleju si další sklenku.

Přítom se rozhlížím kolem sebe a rozjímám o tom, že jsem sama v prázdném salonku jídelny v hotelu Dizzy Duck Inn. Růžové konfety mi křupou pod bosýma nohama, protože v nových lodičkách na vysokých podpatcích jsem umírala bolestí, takže jsem

si je po odchodu všech hostů zula. S tou výzdobou na oslavu miminka jsme to možná trochu přehnali, ale vaše nejlepší kamarádka nemá dítě s vaším strýčkem/kmotrem zase tak často.

Aby to bylo ještě stresovější, po pozvání toužil každý, protože Hudson Arrows, výjimečný fotbalový trenér, je jen jeden. Ale udrželi jsme to skromné a přitom elegantní. Máma, bratranec Drew a já jsme uspořádali oslavu – no, spíš mejdan, protože šlo o akci pro tátu a mámu týmu. Mám radost, že jsem to mohla pro Piper udělat. Koneckonců, došlo mezi námi k menší roztržce, když jsem zjistila, že potají chodí s mým strýčkem, ale už jsme zase zadobře. Protože i hlupák pozná, že se ti dva k sobě dokonale hodí.

Pátá pozice, assemblé, zpátky do páté.

Balet nedělám už léta. Nechávám své nohy tančit samovolně, tyrkysové šaty ke kolenům se dokonale vlní a budí ve mně touhu dívat se, jak látka splývá. Nevím jistě, proč mě v téhle chvíli oslovuje tanec, ale někdo mě oslovuje, a to *doslova*.

„April.“ Ten tón mě naplní děsem.

Tělo se mi napne, protože ten hlas naplní mou kvótu odporu na celý rok. To mi ještě dnes večer scházelo; valí se sem baseballové božstvo. „Spencere.“

Uf, chechtá se pod vousy. Je to protivné tím, jak je to podmanivé, *kdybych* byla z těch ženských, kterým připadají arogantní hráči baseballu přitažliví. A to. Já. Nejsem.

Spencer se mi objeví v periferním zorném poli, když projde přímo kolem mě pro další láhev šampaňského z kbelíčku s téměř roztátým ledem. Sakra, tuhle láhev jsem přehlédla. Pustí se do práce na rozbalování fólie.

Má na sobě tmavomodré džíny, elegantní polobotky a košili, která jen zdůrazňuje ty svaly na pažích, co mu vydělávají miliony. Bože, jeho kolínská dnes voní trochu moc silně a nový letní sestřih pískově hnědých vlasů působí kapku přemrštěně.

„Kde máš baletní sukýnku?“ zeptá se, což znamená, že mě musel špehovat při mém malém tanečním vystoupení.

Tak a dost. Cítím, jak se mi tvář stahuje do úšklebku, když se k němu zvolna otáčím. „Nemusíš náhodou jít domů? Chci říct, děkuju, žes nás poctil svou přítomností na oslavě pro mimino, ale cítím, jak se ochlazuje, což asi znamená, že tvoje hvězdná přítomnost mě spíš mrazí, než hřeje.“

Zasměje se, posadí se na stůl, a jak na mě upírá hnědé oči, všimnu si, že zelený odstín jeho košile s nimi ladí, což je úplně vedlejší. „Hrozně se mi líbí, jak moc mě nemáš ráda. Nestává se často, že bych s nějakou ženou sdílel vzájemné city.“

„Zvracím. Nedávej si mě na seznam svého gazilionu roštěnek.“

„To by mě ani nenapadlo. A navíc, ty, co zvrací, nemají na mém seznamu místo. Mám radši polykání s úsměvem.“ Doslova bych se pozvracela, nebýt toho, že z jeho hlasu zní náznak sarkasmu, záchrana před touhle děsivou konverzací.

Obrátím oči ke stropu. „Já věděla, že existuje důvod, proč jsem se ti celý den vyhýbala.“

„Ne, to jsi dělala, protože v tobě probouzím to nejhorší, a chtěla ses před Piper a Hudsonem chovat slušně.“

Vážně mám sto chutí ho uškrtnit. Slušné chování, ty vole! Nejsem žádná slečna Upjatá a Spořádaná.

Pop. Zátka vyletí, ale ani jeden z nás jako by to nevnímal.

Mluví dál. „Chtěl jsem se dneska napít, vyhnout se dokončování stavebních prací ve svém domě a možná si zítra udělat wellness den s nějakou sexy masérkou, než se zanořím do baseballové sezóny, takže přenocuju tady. Hudson mi psal, že tu možná zapomněl nějaký dárek, nějakou stříbrnou kachničku nebo co, takže proto zase snáším tvou společnost.“

Oči mi lezou z důlků. „Bydlíš přesně šest kilometrů odtud.“ Je to soused mého strýčka a Piper. Seznámila jsem se s ním na grilovačce u strejdy Hudsona a vždycky jsem se s ním vídala i na jiných společenských akcích. Cítila jsem k němu nechut' na první pohled, hlavně protože Spencer má takový samolibý úsměv, který bych nejradši...

Naleje si sklenku. „No a? Lišky na silnici v tuhle denní dobu můžou zabíjet.“

Vyprsknu smíchy, protože i když to zní absurdně, je to pravda, neboť Lake Spark je obklopené lesy.

Nastavím mu svou sklenku, zvedne jedno obočí a taky mi doleje. „Jakou záminku máš ty?“

„Nežiju v Lake Spark a nechtělo se mi řídit dneska zpátky do Chicaga. Takže alkohol a měkká hotelová postel.“ Pracně se snažím předvést nucený úsměv.

Zarazí se, pak mi doleje po okraj. „Tak to doufejme, že nás ubytovali na opačných koncích hotelu.“

„No páni, my se v něčem shodneme,“ opáčím. Napiju se a dojde mi, že bych se měla tomuhle člověku vyhýbat.

Bizarní je, že věřím, že by mě nějak „udržel v bezpečí“, ale nevěřím... sobě v přítomnosti Spencera Crewse, hvězdného nadhazovače Bluelights.

„Víš přece, že tam nebyla stopka,“ prohodí.

Procitne ve mně vztek, že se chce vracet ve vzpomínkách a začínat tím, jak jsem tenkrát vjížděla do ulice, kde bydlí Spencer a můj strejda, a málem došlo k autonehodě.

„Ale byla. Patrně jsi ji neviděl kvůli křoví před značkou. Takže jsem byla v právu a měla jsem přednost.“

„Ne, neměla,“ trvá na svém.

„Málem jsi mi přitom naboural auto!“

Nakloní hlavu ke straně. „Trochu dramatizuješ.“

„Vážně? A co ta grilovačka u strejdy? Jak chceš vysvětlit, že ses choval jako sráč?“ Praštím sklenicí o stůl.

„No to je snadné. Procházela ses tam jako svatá a tvůj tehdejší přítel je blbec, co bude podvádět svou příští manželku a stará se jen o sebe.“

Vzduch z místnosti rázem vyprchá a zdá se, že Spencer okamžitě lituje svých slov, protože jeho frajerské chování se změnilo skoro v lítost. Je si blízký s Hudsonem a Piper, což znamená, že od nich asi má aktuální informace o mém životě.

Bodne mě u srdce a zrak mi spadne k podlaze.

„No... vtipkuje se na můj účet, že?“ řeknu tiše.

Spencer přistoupí o krok blíž. „Promiň. To bylo... přes čáru.“

Vzhlédnu. „Ale je to pravda, ne? Škoda, že jsem tenkrát nevěděla, co jsi tak moudře uhádl. Chci říct, mohla jsem si ušetřit celé zasnoubení.“ Předstírám smích.

Projdu kolem něj rovnou k oknu s vyhlídkou na Lake Spark; slunce zapadá a obloha se zbarvuje do oranžových a fialových odstínů.

Čas jako by se zastavil, jak se snažím zapomenout na fakt, že bych teď chystala svatbu, nebýt Jeffova rozhodnutí, že nejsem to, co potřebuje.

Poklepání na rameno mě přiměje podívat se dolů a uvidím sklenku šampaňského, kterou mi podává. „Tumáš.“

„Přidal jsi do ní jed?“ vyzvídám.

„Ne, být v mé společnosti už je pro tebe zřejmě i tak dost velké utrpení.“

Napřímím se a přijmu sklenku. „Jasně. Jdeme si navzájem na nervy.“

Koutek úst se mu zvedne a já zjevně vnímám stín rašícího strniště kolem jeho rtů víc, než se mi chce přiznat.

„Tak co ten tanec prve?“ Zadívá se do své skleničky.

„Starý zvyk.“

Dlouze vydechne a pak se opře o okno a zadívá se na mě. „Byla jsi balerína?“

„Tak trochu.“

Vyvalí oči, jako by čekal, co přijde. „Nechceš to rozvést?“

„Ne,“ odpovím bez okolků. Po pravdě, nejde o nic extra. Tančila jsem jen do patnácti, pak jsem vyměnila baletní špičky za plavecký tým. Ani tam mi to moc nešlo.

Spencer se kouše zevnitř do tváří, pak mu čelist sjede ze strany a stranu. „Vždycky se chováš jako dítě, nebo to máš jenom se mnou?“

Založím si ruku v bok. „Odpusť, že mám nulovou toleranci k magorům, co hrajou baseball.“

„Ale no tak, nebuď na mě taková. Jsem špičkový hráč, magor, co hraje baseball za každý tým, který je ochotný zaplatit.“

Postavím sklenku a rozpřáhnu ruce do vzduchu. „Vidíš? Tvoje arogance, to je taky dílo.“

„Je dobré mít sebevědomí, April.“

„Já sebevědomí mám,“ bráním se.

Neodpoví, ale místo toho nepatrně zavrtí hlavou, jako by ho to pobavilo. „Přestala jsi tančit, jen co jsem vstoupil do místnosti.“

„Protože kazíš náladu už jen svou existencí.“

Koutky úst se mu zacukají, jako by ho všechno, co řeknu, jen bavilo. „No, když už je o tom řeč, nechám tě být.“ Odrazí se tělem od okna, o které se opíral, a odpluje přes místnost, přičemž mu z jedné ruky visí láhev šampaňského a rty usrkávají ze sklenky v té druhé.

Neříkám nic, jen se za ním dívám s výrazem plným opovržení. Když se za ním zavřou dveře, naplní mě úleva, ale jako bych nedokázala odvrátit oči od východu, jako by se snad mohl prostě vrátit, dívám se tam déle, než je nutné.

JSEM LEHCE OPILÁ, a přesto příliš střízlivá, než abych klepala na dveře Spencerova hotelového pokoje. Neřukám s elegancí. Když před hodinou odcházel, myslela jsem, že už ho neuvídím, dokud se neobjeví na televizní obrazovce v nějakém baseballovém utkání.

„Spencere, otevři.“

Trvá jen pár vteřin, než poslechne. „Kurva, co se děje? Nahrával jsem pro trenéra video, jak ohýbám paži.“

Ach, to zní jako ideální pamlsek pro jeho egoismus. Ale to nevadí, mám větší problémy.

Vrhu se k němu a protáhnu se kolem něj do pokoje. „Máš něco, co patří mně.“ Prudce se otočím a upřu na něj smrtící pohled.

Zvolna se vrací do pokoje, dveře zaklapnou a on si přejede hřbetem prstů po bradě, než mu vytane na rtech zlověstný úsměv. „Opravdu?“

Založím si ruce v bok. „Hotelový personál omylem doručil zbylý dort do tvého pokoje. Prosím, můžu si ten dort vzít?“

Mžourá na mě, jako bych řekla něco šíleného. „Ty sis přišla pro dort?“

„Ano! Chtěla jsem kousek. Řekli, že mi ho přinesou nahoru na pokoj.“

„Fajn. Ale šampaňské si nechám.“ Ukáže nosem za mě, kde stojí na stole dort.

Nakrácím k dortu a popadnu vidličku, abych se do něj hned pustila. Tak jo, možná mám trošku naváto a jídlo je moje útěcha.

„Bože, to je dobrota,“ přiznám, pak zasténám a olíznu vidličku.

„Víš přece, že ta vidlička možná byla v mé puse, ale to určitě odpovídá tvým tajným představám, vid?“

Ohlédnu se a zjistím, že sedí na okraji postele se založenýma rukama a lišáckým úsměvem.

„Tvoje pusa by se mi líbila, jen kdyby byla přelepená izolepou.“

Do očí mu vstoupí smělý výraz. „Hmmm, prasečinky, ty mám rád.“

Zavrčím nad jeho stylem dráždění. „Přestaň se mě snažit naštvat víc než normálně.“

„Co jsem zase udělal?“

„T-ty... snažíš se mi namluvit, že jsem do tebe nějak poblázněná, nebo takovou podobnou blbost. Nejsm

jako ostatní ženské, je mi jedno, kdo jsi, a rozhodně mě nepřitahuješ. Kromě toho ani nejsem tvůj typ.“

Proč, April? Proč jsem to vůbec řekla?

Jen něco zabručí. Cítím, jak si mě prohlíží. „Máš pravdu. Můj typ jsou přehnaně sebevědomé holky, co nepřestanou kvůli mně tančit.“

„Naser si. Nepřestala jsem, protože mi chybí sebevědomí.“

Ale ne, už se zase hašteříme. Úplně stejně jako na té večeři, kam nás pozvali Piper a Hudson, ale museli změnit zasedací pořádek mezi salátem a steakem, aby zajistili, že budeme se Spencerem co nejdál od sebe.

Spencer se pro sebe usměje, vstane a sáhne po své sklence šampaňského.

Sakra. Vypadá to, že už tu láhev skoro dopil.

Napije se, pak mi nabídne sklenici, kterou hloupě přijmu, jako bych potřebovala doplnit tekutiny.

„Vypadáš trochu nervózně. Je to mnou?“ předstírá starostlivost.

Přisahám, že na něj zavrčím. „Jakože naprosto chápu, proč jsi svobodný a připravený se seznamovat. S tebou si člověk nemůže užít ani milisekundu.“

„Mmm, dovolím si nesouhlasit. Jenom jsem momentálně zůstal trčet v blízkosti upjaté ženské.“

Vychrstnu mu sklenici šampaňského do obličeje. „Já jsem kdeco, jen ne upjatá.“

Když mu obličej znehybní a jazyk se vymrští, aby ochutnal alkohol v koutku úst, pochopím svou chybu. Spadne mi brada a nemůžu uvěřit tomu, co jsem právě udělala.

Hřbetem ruky si setře pár kapek z tváře, oči mu potemní a pak na mě upře významný pohled. „Co to sakra bylo.“

Můj šok se promění v úsměv. Přistoupí blíž a já se ani nepohnu.

„Nepředvídatelná. Jsem nepředvídatelná,“ prohlásím, protože vnitřně takhle jednám z důvodů, které nemají se Spencerem nic společného, ale nechci, aby věděl, co se mi děje v mysli.

Ovšem než stihnu zpracovat nadšení z toho, že jsem možná prostě všechno, co si můj bývalý snoubenec myslel, že nejsem, ucítím, jak mi na tvář dopadne něco mazlavého.

Mžiknu a dojde mi, že Spencer natáhl ruku, uchopil dort dvěma prsty a pak mi ho rozmazal po obličejí.

Stojí až příliš blízko u mě a spokojeně se usmívá. „Jejda.“

Dotknu se dlaní lepkavé polevy, jen abych rychle odstrčila jeho ruku, ale hbitě mi obemkne prsty kolem zápěstí. „Nezačínej nic, co nemůžeš dokončit,“ varuje mě.

„Jsem velice schopná dokončovat, pěkně děkuju,“ ucedím.

Jeho výraz se promění ve směsici varování a zájmu. „To se vsadím,“ zašeptá.

„Klidně.“

Vyprostím zápěstí z jeho působivého stisku, který je současně jemný, ale taky svědčí o úspěšné kariéře nadhazovače.

Ale jen co jsem volná, jeho paže mě obejmě v pase a já zareaguju tak, že sevřu v prstech jeho košili. Je mi, jako by se ve mně něco vznítilo, cosi, co mě přitahuje k jeho očím a pak přepne zrak k ústům, než zase přitáhne pozornost k jeho pronikavému pohledu.

A nevím, kdo je v té chvíli dychtivější riskovat.

O NĚKOLIK MĚSÍCŮ POZDĚJI

Zvednu oči od telefonu, když se přiblížím k restauraci. Slyšel jsem o ní nadšeně mluvit kluky z týmu, ale proto tu nejsem. Je konec baseballové sezóny, nebo přesněji řečeno jeden z našich pálkařů vybuchl v klíčovém okamžiku boje o účast v play-off, takže náš tým vypadl předčasně a doufejme, že toho pálkaře v příští sezóně vymění.

Končil jsem poradu se svým agentem a publicistkou, když jsem dostal zprávu, která mi vnesla do života další komplikaci.

Správně bych měl touhle dobou jet autem do Lake Spark s hudbou puštěnou na plné pecky. Místo toho kráčím po chodníku v centru Chicaga, kde si mě tu a tam někdo všimne, ale nemám v úmyslu se usmívat a rozdávat autogramy. Ne proto, že bych byl vůl, ale proto, že jsem na misi. A jo, lidi mě taky štvou.

Otevírám dveře restaurace a přitom mrknu na displej telefonu a vidím, že mi matka poslala zprávu s obrázkem. Rty se mi zacukají, ale ústa se neusmějí naplno, protože ta zpráva je připomínka jiného života, který držím pod pokličkou.

Dorazím ke stanovišti hostesky. Brunetka se na mě usměje a přehodí si vlasy přes rameno. Je jí vidět na očích, že mě poznala. „Zdravím. Vítám vás, přejete si stůl?“ Poznám, že je fanynka mé kariéry – nebo peněženky – podle horlivosti v hlase a přehnaného úsměvu.

Sundám si sluneční brýle a strčím je do kapsičky černé košile. „Ne, díky. Mám se tu s někým sejít.“

„Aha. Nikdo se nezmínil, že byste nás měl dnes večer navštívit, ale jsme šťastní, že jste tady.“ Její úsměv nezakolísá. Vypadá dychtivě.

Přejedu pohledem rušnou místnost. Je sedm večer, což znamená, že ti, kdo celý den pracovali, teď pokračují u pracovních večeří. Tohle prostředí pro mě nikdy nebylo. Jsem spíš ten typ „kopnout do sebe s klukama pivo“.

„Je to tak nějak překvapení,“ poznamenám a už odhodlaně pátrám zrakem po restauraci.

A, bingo. Zpozoruji ji.

Má na sobě černé šaty a kruhové náušnice, docela jí to sluší, ale nepřemýšlím nad tím dlouho. Sedí u okna naproti nějakému chlápku, to nebylo v plánu, ale tenhle den je už tak dost peklo, tak co znamená jedna překážka navíc?

„Našel jsem ji. Když dovolíte, mohla byste mi poslat skotskou s ledem, dvojitou? Díky, jste miláček.“ Než stihne hosteska odpovědět, už rychle kráčím ke stolu u okna.

Není baseballová sezóna, což znamená, že si nemusím pít alkoholu dvakrát rozmýšlet. V sezóně se tvrdému vyhýbám a dám si jen pivo, pokud zbývá pár dní do zápasu. Nezasvětil jsem léta života sportu, abych všechno zahodil kvůli nepovedenému tréninku nebo zápasu v důsledku kocoviny.

Zhodnotím výjev pohledem a vnímám, že jsem očividně svědkem rande.

Ještě než dosáhnu cíle, vezmu si židli od nedalekého stolu a přitáhnu si ji právě včas, abych slyšel záhadného chlápka mluvit o anestézii. April zdvořile naslouchá, dokud se nepodívá a pak ještě jednou nepřesvědčí, že jsem to já, kdo se jí objevil v zorném poli.

„Spencere!“ vyjekne April, když na mně přistane očima, očividně překvapená mou přítomností. Hnědé oči se jí zvětší takřka v úžasu, že stojím před ní. A sakra, napadá mě celá spousta lidí, naproti kterým bych teď seděl radši. Tahle ženská mě nesnáší.

A ve chvíli, kdy mě opustil zdravý rozum, mi její spratkovské chování připadalo docela přitažlivé.

„Ale nazdárek! Neruším? Určitě neruším.“ Můj frajerský úsměv září naplno.

Muž, kterému by prospěl steak, nebo radši dva, na mě divně kouká. „Nejste vy Spencer Crews?“

„Jsem. A vy musíte být...?“

Odpoví ve zbožném úžasu: „Ted.“

„Ted je doktor, vlastně kardiolog,“ ozve se April a mě okamžitě pobaví, že cítí potřebu snažit se dostat toho chlápka o stupínek výš.

Teď se musím smát. „Víte, jednou jsem myslím četl, že kardiologové mají jakože, co já vím, nejvyšší procento infarktů nebo syndromů vyhoření v dů-

sledku stresu, a navíc dlouhou pracovní dobu. To musí být pro vaši budoucí manželku náročné.“ Nemám zdání, proč jsem se rozhodl poukazovat před April na jeho nedostatky.

April vztekle vydechne a já poznám, že jsem t'al do živého. „Na rozdíl od hráčů baseballu, co chodí do penze ve třiceti?“

„Vy odcházíte do penze? Sakra, zrovna když to s Bluelights jde z kopce,“ připojí se s komentářem Ted.

„Spencer je soused mého strýčka,“ vysvětluje April.

Zaměřím se zpátky na chlápka. „Tak vy jste její nový přítel?“ V duchu se ptám, proč jsem tak zvědavý.

Vezme si kousek chleba z košíku. „Po pravdě, je to naše první rande.“

„No to je báječné. A já vás tady ruším.“ Opřu se dozadu, právě když mi hosteska podává pití. Dokonalé načasování, protože tekuté povzbuzení se mi právě teď hodí k tomu, co přijde. Ale můj sebevědomý výraz neslábne.

„Jak jsi sakra věděl, že tu jsem?“ zeptá se April, viditelně rozčilená.

Mírně nakloním hlavu ke straně. „Protože miluješ focení.“

Oči se jí naplní poznáním, i když ani nemrknou, a protože její šaty mají hluboký výstřih, všimnu si, jak se jí zrychlí dech.

Hbitě vysvětluju: „Zveřejnila jsi ve storičkách fotku svého koktejlu a na ubrousku bylo logo podniku. Vážně bys měla zapracovat na bezpečnostních opatřeních.“

Netrpělivě cupuje ubrousek. „A proč bys měl sakra koukat na moje sociální sítě?“

„Nepotřebujete vy dva chvilku pro sebe? Mám po-

cit, že mi něco uniká,“ řekne Ted, ale April ani já se na něj nepodíváme, jsme příliš zaneprázdněni svým výstupem.

„Co kdybych si tohle malé sluníčko na chvíli ukradl pro sebe?“ navrhuji Tedovi.

April celá ztuhne, ale obdaří doktora nuceným úsměvem. „Jen na minutku, hned jsem zpátky a pak si můžeme objednat večeři.“

Ted na nás vrhne prapodivný pohled. „Aha, ehm, jistě.“

Jejich rande zřejmě tak jako tak neprobíhalo nijak skvěle.

April mě popadne za paži. „Dvě minuty,“ ucedí.

Táhne mě ze židle a já ji následuju, jenže nejsem rád, když mě někdo vláčí. Přistoupím a položím jí dlaň na bedra, abych se ujal vedení; krátce ocením fakt, že jí šaty trochu šponují na bocích.

Nakloním se k ní a skoro zašeptám: „Nemáš svetr nebo tak něco?“

Vrhne na mě smrtící pohled. „Proč?“

„Jen si myslím, že by mi byl Hudson vděčný, že dohlížím na jeho neteř a starám se, aby doktor Stres nekoukal, kam nemá,“ pokusím se ospravedlnit.

Ale do háje, Hudson mě možná zabije za to, co se děje a co jsem udělal jeho neteři, která je taky jeho kmotřenka a nejlepší kamarádka jeho ženy. Měl jsem patrně trochu víc přemýšlet o pravidlech našeho přátelství, ale na druhé straně, Hudson si nepotrpí na formality, a dokonce se mě i pokusil párkrát k April přistrčit, jako třeba na té oslavě příchodu miminka před několika měsíci. Nejsem slepý.

Jen co se ocitneme na prázdném místě blízko baru, setřese mě a zaměří na mě plnou pozornost.

„Svetr nemám.“ Její tón je úsečný. „A mimochodem je trochu pozdě starat se o to, jaké vystupování by můj strejda schvaloval.“ Zvedne obočí; je v útočné náladě. „Náš první kontakt po několika měsících, a už mám pocit, že lituju, že tě znám. Teď mi vysvětli, čemu sakra dneska večer vděčím za tvou přítomnost?“

Rty se mi zacukají, když na sebe oba okamžik mlčky hledíme. Neviděl jsem April od té noci před několika měsíci. Blond kadeře jí splývají ve vlnách kolem obličeje; vypadá to přirozeně, ale mám pocit, že si dnes večer dala na vlasech obzvlášť záležet. Taky je nejspíš opálenější. Slyšel jsem, že odjela na krátký čas do Itálie místo svatební cesty, ve kterou původně doufala. Piper mi to pověděla, když jsem ji potkal na příjezdové cestě, což mě nutí k otázce, jestli Piper ví...

„Víš někdo o...“

„Sklapni!“ Rychle mě přeruší a přistoupí blíž, když nervózním zrakem pátrá po místnosti. „A co jako? Mám přiznat svou chybu? Panebože, ne.“

Vteřinu uvažuju, co říct, ale dokážu se jen nervózně zasmát. „Tak jo, no, máme maličký problém.“

Zvědavě zvedne obočí a vidím, jak se jí po tváři šíří obava. „Jak to myslíš?“

Podívám se za ni, abych měl jistotu, že nikdo neposlouchá, nakloním se blíž a zašeptám: „To video.“

Celé tělo se jí napne a obavu vystřídá strach. Všimnu si toho, protože zvedne oči, až se náš dech spojí, protože jsme těsně u sebe. „To video?“

Poškrábu se na tváři. „Víš, to, co jsme omylem natočili, když jsme...“

Její dlaň mi přistane na hrudi, aby mi zabránila pokračovat, a tím se mezi námi vytvoří odstup. Panebo-

že, tahle ženská se mě dotýká, jako by přesně věděla, které místečko ve mně probudí dravou touhu. Je to k vzteku.

„*Neříkej to,*“ málem vyštěkne, pak nasadí falešný úsměv, když kolem nás projde barman, aby sebral nějakou sklenici.

Jen co nás mine, setkáme se očima a já vidím strach, ale je v něm i... žár. Vím, že tam je.

„To video jsi smazal. Viděla jsem tě, jak ho mažeš.“ V hlase jí zní panika.

Olíznu si rty a chystám se k těžkému kroku. „Smazal... ale tak nějak...“ Protahuje se to.

Zaryje mi nehty do paže. „Tak nějak co?“

„Zapomněl jsem, že se mi to automaticky uložilo do cloudu.“

„Samozřejmě, že se ti to uložilo do cloudu. Co je to za člověka, když neví, že se musí mazat z telefonu *a taky* z cloudu. Kurva.“ Její tón je nevěřící. O krok ucouvne a rukou si ovívá obličej, jak se očividně snaží uklidnit. „Já věděla, že z tebe koukají jen problémy. Do horoucích pekel, tohle je...“

Opřu se o bar a pozoruju ji, ale příznávám, že mnou zmítá pocit viny. „Omlouvám se.“

Její oči se znovu upřou do mých. „Počkat, proč mi to povídáš?“

Hbitě se napřímím a položím jí ruce na paže, aby mi věnovala plnou pozornost. „Hackli mě a nejsem si docela jistý, co z toho vzejde.“

„Panebože!“ Je na zhroucení. „To není pravda. Ne. Kdepak. Tohle. Není. Pravda.“

Přiblížím se k ní a přitáhnu ji k sobě, jako bych byl její ochránce, ale po pravdě, ať mě vezme čert, jestli to video někdo zveřejní. Mám vlastní osobní důvody,

proč se to nesmí stát, ale April je pořád hlavní faktor. „Moje právnička na tom dělá. Myslím, že se to nikdy nedostane na světlo. Takovéhle věci se klukům z týmu stávají každý den. Jen musíme zůstat nenápadní, dokud se to nevyřeší.“

„Co se to kurva s mým životem děje? Přesně to mi teď scházelo. Chci říct, moje matka právnička bude moc hrdá, že její dcera natočila porno s jejím oblíbeným hráčem baseballu,“ ucedí.

„Jsem její oblíbený hráč?“ Nemůžu se ubránit pyšnému úsměvu.

Vytřeští na mě oči. „Teď není čas na tvou blbou aroganci. Sakra, tohle je zlé. Jakože *fakt* zlé.“ Položí si ruku na čelo. „Chci říct, ani jsme to nenatočili schválně.“

Pravda. Tak nějak jsme si šli po krku, než jsme ze sebe servali oblečení, a pak jsme to dělali jako divá zvíř. Když mi došlo, že mám v telefonu zapnuté nahrávání videa, i když stál v nabíječce, jako by nás to jen ještě víc povzbudilo.

„Poznají, že jde víc o mě než o tebe. Kromě toho nedovolím, aby to prosáklo.“ Slyším ze svého hlasu upřímnost a jakési majetnické pocity.

„Jak to uděláš, Spencere?“ Pokouší se vydýchat, aby se zklidnila.

Hlava se mi samovolně trochu zakývá a cítím, jak se mi napíná obličej, protože kdybych nevěděl, jak si užívala moje péro, bál bych se, že mě možná za vteřinu praští do koulí. „Nejlepší bude, když se na chvíli ztratíme z dohledu. Měl jsem namířeno zpátky do Lake Spark, ale myslím, že bys tam taky měla nějaký čas zůstat.“

„Cože?“